

verloren. Ze had zich ook verraden, want in wat ze gezegd had, had ze haar liefde beleden voor een man, dien ze niet kende dan alleen van een dagelijksch gesprek, dat maar weinig woorden had bevat. Het was niet te verklaren, maar ze had hem lief.

* * *

Kjerland had hem ontdekt: een kleine witte heuvel, dien hij uit den weg had willen ruimen, toen hij dacht, dat het een stuk ijs was, dat van den bergwand had losgelaten. En hij vond Michiel Stoop, ondergesneeuwd. Dood? Levend? Ze wentelden hem op den rug en schrokken van zijn geschonden, besmeurd gezicht. Hij bewoog zich niet. Kjerland boog zich naar de plaats van het hart. Hij luisterde scherp, maar de hartslag was niet meer waarneembaar. Hij nam den pols.

„Dood?” vroeg het meisje.

Kjerland haalde de schouders op. „Ik weet het niet, maar als hij 't nog niet is, maken we het hem zeker als we in de bus zitten.”

Hij veegde zich het voorhoofd droog. „Hoe ter wereld komt hij zoo toegetakeld? En waar zijn z'n ski's?” Hij stond op en liep naar den afgrond, liet het licht van een zaklamp in de diepte schijnen, maar zag slechts sneeuw. „Als je niet beter wist,” mompelde hij, „zou je gelooven, dat-ie beneden geweest is. Maar dan moet de duivel in eigen gedaante hem weer omhoog hebben gebracht.”

„Wat kunnen we doen, Guro?” Solveig Ellingsen lag geknield bij het lichaam van Michiel Stoop. Ze had hem een opgevouwen plaid onder het hoofd geschoven.

„In een plaid wikkelen, bij Tokagjel keeren en zoo snel z'n toestand dat vraagt, maar toelaat, naar het dorp.”

Ze wikkelden hem in twee dekens en legden hem op het pad tusschen de banken.

Solveig klemde zich tusschen een zitplaats en een leuning, bij de plaats waar z'n hoofd lag.

Bij het hotel van Tokagjel draaide Kjerland den wagen en belde hij op naar Kvitli's hotel in het dorp, dat beter op het verblijf voor een zieke was ingericht en gemakkelijker voor den dokter te bereiken. Wie weet hoe onbegebaar morgen de weg kon zijn.

* * *

Michiel Stoop leefde nog, toen hij de trappen van het hotel werd opgedragen en toen de dokter hem onderzocht. „Geen uur later had je hem moeten vinden, Kjerland, of hij was doodgebloed, gestikt of doodgevroren. Het wordt een kwestie van weken.”

Maar Stoop had een lichaam van ijzer. Na vier dagen was hij zoover, dat hij het sobere relaas kon geven van de reis, die bijna z'n laatste was geworden. Het verhaal ging van huis tot huis en zelfs op de afgelegen hoeven werd het bekend, hoe de Hollander van de Kvitli-hut in de diepte van Tokagjel was gevallen en met een kapot gezicht en een gekneusden voet er toch weer uit gekomen was. Hoe dat mogelijk was geweest, in die weersomstandigheden, noemde men een raadsel.

Den dag voor Kerstmis, toen Gudrun Kvitli kaarsen op z'n kamer zette en wat groen aan de wanden hechtte, vroeg Michiel Stoop: „Zeg eens, Gudrun, wie hebben me eigenlijk gevonden? Ik heb daar niet eens naar gevraagd. Dat wil zeggen, ik hoorde den naam van Kjerland. Maar wie is dat en wat deed die op dat uur boven?”

Gudrun Kvitli keerde zich om op den stoel, waar ze op stond: „Kjerland is met Solveig Ellingsen met de bus u

gaan zoeken. Solveig wist, dat u op ski's het dorp uitgegaan was en toen Guro Kjerland beneden kwam met de post, vroeg ze of hij u gepasseerd was, omdat het zulk noodweer was geworden."

„En toen?" vroeg Stoop gretig. „Toen hebben ze u dan gevonden en hier gebracht. Solveig Ellingsen vraagt iedereen dag hoe u het maakt. Het is ook een wonder, dat ze net aan u dacht, mijnheer Stoop, toen Kjerland met de post kwam."

„Vraagt ze elken dag naar me? En waarom krijg ik die boodschap niet doorgegeven? Ik zou zoo zeggen: als er één is, die haar het antwoord geven kan, ben ik het, niet?"

„Moeder vond het van geen belang. Ze dacht, dat u geen prijs stelde op zooveel belangstelling en daarom gaf zij het antwoord maar."

„Geen prijs stellen op belangstelling," stooft Michiel Stoop op, „en dat niet van de vrouw, die m'n leven gered heeft?" Hij zweeg en keek naar het plafond.

„Gudrun," zei hij langzaam, „wil je me een plezier doen?"

„Altijd, mijnheer Stoop."

„Zou je dan dat vriendelijke versieren tot vanavond willen uitstellen en aan fröken Ellingsen vragen, of ze me wil komen bezoeken, zoodra ze vrij is?"

„Ik zal het doen, mijnheer Stoop, maar u mag geen bezoek hebben."

„Het had weinig gescheeld, of ik zou nóóit meer bezoek gehad hebben, Gudrun Kvitli."

Stoop draaide zich kreunend op z'n zijde naar den muur en het meisje ging de kamer uit.

* * *

Solveig Ellingsen had de kaarsen aangestoken en bij dat

licht deed ze hem het verhaal van hun tocht, om hem te zoeken.

„Waarom dacht je aan mij, Solveig Ellingsen op dat oogenblik? Daar was toch geen reden voor?” Hij noemde haar bij den naam en tutoyeerde haar.

Ze antwoordde hem niet, maar keerde het gezicht naar de kamer. Weer zag hij haar op het profiel, waarvan weer de mond omlaaggetrokken was; maar nu beefde die mond. Michiel Stoop wachtte het antwoord niet af. Hij begon zacht te praten. Hij vertelde op het allernauwkeurigst wat hem overkomen was, waardoor hij de kracht had gehad om iets bovenmenselijks te verrichten. „Dat was angst, Solveig Ellingsen, angst voor den dood en voor wat die verborgen houdt. Ik heb die angst nooit eerder zoo ondergaan, zelfs niet toen mijn vrouw stierf aan een ziekte, waar ze mij wonder boven wonder niet mee besmet heeft. Ik heb me om God nooit zoo erg druk gemaakt, tot m'n twee-en-veertigste jaar niet. Hij had nooit gestalte voor mij aangenomen. Maar toen ik daar zoo tusschen weg en bedding hing, nam Hij wèl gestalte aan, als van een rechter, die niet van permanente overtredingen gediend is en nog minder van een haastig trachten, die met een vraag om vergeving weg te wisschen.

„En omdat ik Hem niet durfde te ontmoeten, omdat ik Zijn vonnis vermoedde, heb ik me verzet en wiè me de kracht gaf, de duivel uit vijandschap, of God als gawe tot een pogen om anders te beginnen, dàt weet ik niet, maar dit weet ik wel: ik vrees Hem nu.”

Hij zweeg, maar Solveig Ellingsen kwam naar hem toe en zei: „als je Hem zóó vreest, Michiel Stoop, uit angst voor de straf, dan ben je er naast. Morgen is het Kerstmis. Ik wil niet preeken, niet omdat je ouder bent, maar omdat ik daar het land aan heb. Maar je weet het even

zoo goed als ik, dat het niet gaat hierom: kom ik of kom ik er niet, op de plaats, die men hemel noemt, maar om heel iets anders. Als je je geborgen had geweten in de liefde van Christus, was je angst een andere geweest. En als jij Hem had liefgehad, had je Hem niet behoeven te vreezen, zooals je zei, dat je deed. Voor wie in Hem gelooft, is God geen angstaanjagend rechter, maar een vader. Kerstmis is in Noorwegen een groot feest. Dat zul je wel merken. Het principe is mooi, maar de praktijk maakt er een familie-feest van. Misschien ken je dat in Holland net zoo. Gelukkig, als je de franje opzij kunt slaan, om het licht niet verdoezeld te zien.” Michiel Stoop keek naar de jonge vrouw. Ze stond, zooals ze stond op dien morgen, toen hij afscheid van haar nam: een weinig achterover, het blonde haar als een vlam boven de roode trui.

„Je hebt gelijk, Solveig Ellingsen. Je hebt gelijk.”

„Ik kom morgen nog eens kijken,” beloofde ze.

„Hoef je er je familie-feest niet mee te verstoren?”

„Ik heb alleen een moeder en die zal het goed vinden.”

* * *

„Waarom noemde je mij bij den naam? Ik had je daar toch geen toestemming voor gegeven?” plaagde Michiel Stoop.

Hij zat in de kussens. Hij had zich het haar laten knippen. Hij had bloemen laten komen uit Bergen. Er was iets overmoedigs in de wijze, waarop hij daar zoo zat.

Solveig Ellingsen boog zich wat voorover uit den stoel, waarin ze bij zijn bed zat.

„Ik jou evenmin, Michiel Stoop.”

„Ik deed dat omdat ik je liefheb en dat niet directer durfde mededeelen.”

„Ik deed het om dezelfde reden.”

„En....” — Michiel Stoop zakte onderuit — „en Gunnar Paulsen? Ik dacht.... ik had gehoord....”

„In nieuws wat je via anderen bereikt, zit meestal een scheur, Michiel Stoop.”

„Maar....” Solveig Ellingsen stond op. Zij boog zich over het geschonden gezicht van Michiel Stoop en legde hem de hand over den mond.

„Het is goed,” zei ze, „we hebben nóóit veel woorden gewisseld, want je zei, toen je afscheid van me nam, dat dat niet nodig was geweest. Je afscheid is verijdeld, liefste, zonder woorden. We beginnen sàmen de start opnieuw, waarheen je wilt, wanneer je beter bent. Het is ons gegeven op een gezegenden dag. Laten we dat bedenken.”

Ze kuste hem nu op den mond. Zooveel had ze nog nooit achter elkaar tegen hem gezegd, Solveig Ellingsen, maar ze had de leiding genomen en daarmee zijn eenzaamheid en angst weggedaan.

Til Borghild og Kåre.

JUFFROUW SIETSKES KERSTFEEST

HENDRIKA KUYPER-VAN OORDT

Juffrouw Sietske Steenstra is een nette juffrouw, van middelbaren leeftijd. Zij heeft een goede kantoorbetrekking, al sinds jaren dezelfde. Zij is stevig en gezet van postuur. Zij heeft niemand dan zichzelf om voor te zorgen, en daardoor geleerd het meest aan zichzelf te denken. Dat gaat zoo.

Haar weinig talrijke kennissen zeggen dat er bij Siets veel onder de steenen is geraakt. 't Kan waar wezen.

Juffrouw Sietske komt, 'n beetje met een opgesteven zeiltje, in de kamer van haar pension-mevrouw. Alles goed en wel, maar haar buur onder, mijnheer Albert! Juffrouw Sietske is heusch niet siekeneurig, maar ze heeft vannacht compleet weer geen oog toegedaan van 't hoesten dat die deed, dan is ze ook niks waard overdag op kantoor. Zij zou ook een ander geen overlast bezorgen, laat mevrouw zeggen of ze dat ooit gedaan heeft.

De doodmoede weduwe, die van 't pension met haar kinderen moet zien te leven, krijgt een schrik om 't hart. Het is haar dagelijksch werk om 't hoofd te bieden aan moeilijkheden, een vriendelijk gezicht te zetten tegen al de pensionnaires, al valt ze er van 't jakkeren en ploeteren en 't gemis aan slaap haast bij neer. En nu dit. Albert is al weken ziek, zij past hem op en zij houdt van hem. Zij kan dien armen jongen nu toch de kamer niet opzeggen.

„Als u zijn bed eens in 't hokje ernaast zette?”

„Dat kan ik voorstellen, juffrouw Steenstra. 't Is beneden

net als bij u, hè, een kabinetje. Waar u uw bloempotten heeft staan. Nu, daar kan ik met den dokter over praten, 't bed tegen den muur en 's nachts de tusschendeur dicht. . . . maar hij ligt dan wèl erg akelig en donker."

„Zieke menschen moeten leeren om niet zelfzuchtig te zijn," zegt juffrouw Sietske, straffer dan ze 't meent.

De weduwe denkt aan den jongen, aan Albert. Hij is pas goed twintig jaar. 't Is nu maar gevatte koude en bronchitis, maar de dokter zei, dat men 't toch niet te licht mocht tellen, zijn ouders zijn beiden aan tering heengegaan. Datgene wat nu zijn „thuis" moet voorstellen, heeft geschreven of mevrouw maar voor hem zorgen wil. De brief was van zijn stiefvader, er is ook nog een stiefzuster, of een halfzuster, dat werd niet recht duidelijk. Ze hebben geen gelegenheid om over te komen, maar dat hoeft ook immers niet, ze hooren dat er geen gevaar is.

Och, die heele Albert, 't is zoo'n verlaten ziel. En zelf heeft de weduwe geen tijd, anders dan voor 't noodzakelijke, zijn eten en drinken, zijn kamer, zijn bed. . . . geen tijd om hem wat gezelligheid te geven. Er zijn dagen dat ze letterlijk geen been buigt. En nu komt daar juffrouw Steenstra, en wil dat Albert liggen zal in een kabinetje, waar je je niet in kunt omdraaien. Omdat zieken niet zelfzuchtig mogen zijn. . . .

Zij gaat met die boodschap niet naar Albert toe, ze komt er ook niet eigener beweging bij den dokter mee aan. Foei, die dikke gezonde juffrouw Steenstra. . . . laat *die* dan eerder haar bed verzetten.

„Juffrouw Steenstra," zegt mevrouw met neergeslagen oogen. „Kijk es, was 't niet 't beste, dat u zelf 't es kalm met mijnheer Albert bepraatte? Dan zal hij 't beter inzien. Als u 't nu vanavond met hem zelf in orde maakt, dan

vragen we 't morgen den dokter, en dan kan 't bed versjouwd worden."

Mevrouw ziet wel, dat juffrouw Steenstra wat raar wegtrekt om haar neus. Goed, laat ze 't land maar hebben. Ze is voor 't mannelijk geslacht nog erg verlegen uitgevallen ook. Dat komt er bij. Best, kostelijk. Ze wil haar den maatstok wel meegeven. Dan kan ze precies zien, wat er in 't hokje aan ruimte overschiet als daar een bed moet staan.

Nu wilde juffrouw Sietske wel, dat ze maar nergens over begonnen was. Mevrouw had nog gezegd, dat ze 'n ommezentje moest blijven praten, als 't schikte met den hoest. Want mijnheer Albert lag altijd maar alleen. Nu moet ze me daar ook nog op ziekenbezoek gaan, bij dien wildvreemden jongen, die, wie weet, haar den gek nog aansteekt door al zijn narigheid heen. Want zoo zijn de jonge menschen tegenwoordig.

En dan, juffrouw Sietske is beslist geen mansvolk gewend.

Maar als mevrouw nu dadelijk bereidwillig was en wou helpen inschikken, dan kon zij, juffrouw Sietske, toch kwalijk weigeren. — Je kan ook op ziekenbezoek niet komen met leege handen, dat hoort niet, laat ze 'n plak chocolade voor hem meenemen, zoo'n Kerstplak, met een takje hulst er op aan een rood lintje. Waarover moet ze in vredesnaam met hem praten? Naar zijn ziekte vragen, maar daar ben je gauw mee klaar. . . .

Ze heeft de feestelijke snoeperij gekocht, ze heeft ook voor zichzelf, voor op haar eigen tafel, een potje Kersttulpjes met hun zwakke steeltjes en prille blaadjes uitgezocht in den bloemenwinkel. Nu komt mevrouw haar halen, zij zegt, dat mijnheer Albert haar graag wacht.

Juffrouw Sietske op een heerenkamer. . . . juffrouw Sietske aan 't ziekbed van een vreemden jongeman!

De zieke jongen komt even op zijn elleboog overeind om haar te begroeten. Hij mag zich niet te veel bewegen, dan komt er weer een hoestbui. Hij is een groote kerel, met witblond haar en lichtblauwe oogen, argelooze kinderoogen. Hij heeft breede jukbeenderen, daardoor ziet men niet dadelijk, dat zijn gezicht zoo mager is. Maar o, wat ziet hij bleek, en hoe schonkig lijken zijn schouders in zijn pyama. De kamer is keurig netjes en helder, maar wat ligt hij hier troosteloos, met niets van thuis. Hij had hier in de stad een goede baan gekregen, maar die was natuurlijk weg toen hij ziek werd.

Even komt er een kleurtje op zijn magere kaken; hij steekt een forsche hand uit en bedankt juffrouw Sietske daarmee nog eens extra voor die tractatie, en ook dat ze eens kijken komt. Dan valt er even een stilte, maar de jongen is vrij en onbevangen, zoodat juffrouw Sietske haar eigen verlegenheid ook bijna kwijt raakt. Nu de juffrouw toch zoo goed is. . . . zou ze niet eens een leesboek voor hem hebben? Een Kerstboek, zoo voor jongens geschikt, daar houdt hij 't meeste van.

De juffrouw zit stil aan zijn bed, maar 't is wonderlijk hoe hij, met af en toe een stootje hoesten, den praat weet te krijgen over wat hij graag hooren wil. Komt de juffrouw ook uit Friesland, net als hij; je zou 't zoo zeggen aan den naam. En rijdt ze schaatsen? Hoe lang is 't geleden van den Elfstedentocht, in dien strengen vorstnacht, toen 't Leidsche Stadhuis is verbrand? Hij heeft Pronk en Jongert zien rijden, die kunnen er wat mee! — En dan zegt hij, als een kind: „Ik wou zoo graag de Kerstgeschiedenis eens hooren.”

Juffrouw Sietske haalt haar Bijbeltje van boven, en ze

brengt toch de tulpjes ook maar mee, hij krijgt een kleur van plezier.

Zij leest het oude verhaal, en hij luistert, de groote bleeke handen eerbiedig gevouwen. Nu maakt juffrouw Sietske 't maar niet te lang meer, zoo tegen den nacht bij een zieke. Maar ze komt vast eens terug, 't is op kantoor stil, ze is vroeg genoeg thuis.

Ze heeft van geen hoest, geen kabinetje, geen verhuizing gerept. Zij heeft een daad van liefde gedaan, en dat verkwikt den mensch; 't geeft hem rust en nieuwe krachten. Even loopt ze nog binnen bij mevrouw; ze zegt, wat beschaamd, dat 't in orde is, maar mijnheer Albert kan in geen geval naar dat kleine benauwde hokje. Dan gaat ze naar bed. En ze slaapt als een roos.

KERSTMIS OP KATENDRECHT

G. J. PEELEN

Liem Chi staat met zijn gedeukte en vervelooze trommel voor zijn borst, weggedoken in zijn rafelige en havelooze colbertje te kleumen tegen de zwart marmeren zuil van het deftige Coolsingelrestaurant.

De wind giert ijsig langs de pui, en de natte sneeuw vlokt tegen de groote ruiten, waarachter warm en behagelijk de gasten aan de met roode schemerlampjes verlichte tafeltjes zitten.

Het café is in Kerststemming.

De groote lampen zijn met rood-crêpe papier omhoesd, takjes hulst versieren de wanden, en de band stoot zijn syncopische dreungeluiden uit onder de mistletoe.

De negerdrummer bewerkt met handen en voeten zijn raasapparaten.

Kellners loopen met volle bladen af en aan.

Het publiek amuseert zich, en maakt verteringen.

Liem Chi staat droomverloren, onbeweeglijk. De wind jaagt de panden van zijn te dunne jasje spelend op en fladdert door zijn rafelige broekspijpen.

Gasten komen en gaan.

Loopen gedachteloos langs hem heen, door de draaideur. Ze zien hem nauwelijks, zóó onopvallend en schriel, zóó levenloos staat hij daar als een stuk realistisch beeldhouwwerk met de zware marmeren zuil vergroeid.

En hij schijnt de menschen om wie hij hier staat ook niet te zien.

Zijn droefgeestige oogen turen in wijde verten, over den



breeden Coolsingel, over 't groote water en de verre landen heen, naar 't kleine dorpje waar hij zijn moeder weet en zijn zusjes, in het huisje naast den bloeienden kerseboom, waar ze nu 't rookerige vuur van de droge grasstengels aanblazen.

De oogen van zijn moeder zijn er rood-ontstoken van, en doen altijd pijn. Dat heeft ze hem laten schrijven, door den wijzen man, die brieven teekenen kan, toen ze in de stad was, om de helft van den oogst aan den landheer af te dragen.

Hij heeft veel verdriet, dat hij haar niet terugschrijven kan, al zou Yan Toek het voor niets willen doen voor hem.

Maar hij heeft al maanden niets over kunnen sparen, om haar te sturen.

En zonder geld heeft het geen zin haar te antwoorden. Hij verkoopt haast niets meer, en oude Chiem Kou, met wien hij samenwoont, is ziek. Die moet toch ook zijn rijst en spek hebben.

En groot is de lijst in het dikke boek onder zijn naam, waarin Ki Chang iedere levering van pindakoekjes en pepermint aanteekeent. Het zal niet lang meer duren, of hij krijgt daar niets meer, en Ki Chang is een groot heer, die zijn recht eischt.

Alles is treurig nu.

Vannacht ja, toen was het mooi.

Oude Chiem Kou had wat opium gekregen, en hem ervan meegedeeld.

Samen hebben ze gezogen, op hun matje, en alles vergeten.

Toen heeft hij ook zijn dorpje gezien in zijn mooie droomen.

Maar de oogen van zijn moeder waren niet rood ont-

stoken, doch stralend en vol blijden glans, omdat hij weer terug was, met veel geld en geschenken voor haar en de zusjes, en omdat hij zelf zoo rijk en voornaam leek in zijn nieuw zacht blauwe kleed, dat hem in hun oogen maakte tot een groot heer.

Vanmorgen was dat allemaal weer weg.

Yan Toek, de schrijver heeft hem nog eens den brief voorgelezen van zijn moeder, en daarin stond het nog net zoo, dat ze arm was, en bijna blind. En dat de landheer zoo wreed was, en steeds grooter deel van den oogst voor zich opeischte, en zelfs zijn mooie, jongste zusje meegenomen had met zich naar de stad.

Liem Chi staat droomverloren tegen de zuil.

De koude deert hem niet meer, hij is ver weg, onder de stralende zon van zijn geboorteland. En de knagende leegte van zijn maag voelt hij niet.

„Stakker! Wat zal die 't koud hebben,” zegt een meelijdend jong meisje, dat haastig uit den kleinen twoseater, diep in de warme bontjas gedoken, 't trottoir oversteekt, om zich naast haar verloofde, die nog even de motorkast onder een beschermende deken toedekt, naar binnen te reppen.

Ze drukt Liem Chi een dubbeltje in de magere hand.

Een vriendelijke grijns trekt over zijn gezicht.

„Tank you, tank you,” mompelt hij zangerig, en met gewoontegebaar licht hij 't deksel van de geblutste trommel op.

„Nee, laat maar,” wimpelt het meisje af.

De goudgegalonneerde portier helpt haar de draaideur door.

Even klinkt de muziek door tot op straat.

Liem Chi steekt het geldstukje behoedzaam weg.

Meer rijst vanavond.

Even blijft de glimlach nog in zijn holle gezicht.
Dan droomt hij weer verder, zijn hoofd dieper wegge-
zakt in den kalen kraag van zijn gekregen colbertje.
Wie zal het hem kwalijk nemen, dat hij 's avonds ver-
kleumd thuis gekomen met zijn schamele loon van luttele
centen, net toereikend voor wat rijst en een randje spek,
voor hem en ouden zieken Chiem Kou, heul en troost
zoekt bij de vergetelheid brengende droomenpijp?

* * *

„De rijst en spekbrigade” gaat tweeden Kerstdagmorgen
op stap door Katendrecht, om met bons voor de nood-
zakelijkste levensbehoeften den ergsten nood wat te ver-
lichten. De oude man en zijn jonge helper zijn beiden
moe. 't Is hier trap op, trap af, heel den morgen, in deze
grootte vane huizenblokken vol leed. Langs smalle kippe-
laddertjes, geholpen door vettige touwen, die neerhangen
langs de klam-vochtige houten beschotten, zoeken ze hun
weg naar de vlieringen, die nog weer in vier of meer
hokjes verdeeld zijn, om woning te bieden aan de armsten
der Chineezenkolonie, die hier dicht opeen hokken in de
benauwde atmosfeer van ongeluchte vertrekjes, vlak
onder de pannen.

Zoo komen ze ook bij Liem Chi, want een pienter Chi-
neesje, die 't tweetal zag loopen langs de Veerlaan, heeft
aangeboden met hen mee te gaan, en „veel, veel ziek
men” te wijzen.

Hier heelemaal boven achter woont Chiem Kou.

„Heel oud, heel ziek, niet rijst, niet vuur. Chiem Kou
oud man!” introduceert hij.

Behoedzaam kijkt hij eerst om 't slappe triplexdeurtje.

„Niet slapen!” stelt hij gerust.

Het moge dan waar zijn, dat Liem Chi en zijn oude

vriend niet slapen, in ieder geval worden ze door het weldoende tweetal in „bed” verrast, de mat met de dunne dekens, waar ze zich heelemaal ingerold hebben. De slaap van den witten rook is zwaar en afmattend, en hier, zelfs onder deze havelooze dekens is tenminste nog eenige warmte.

Liem Chi schiet haastig zijn broek aan, die aan 't voeten-einde ligt, en lacht zijn beminnelijksten lach.

Hij weet het, dit zijn „good men,” die hem niet met leege handen achterlaten.

Dan veegt hij haastig met een lap het denkbeeldige stof van den eenigen stoel, dien het hokje rijk is.

Met hoofsche gebaar noodt hij den oudsten van het tweetal tot zitten.

Onder zijn hoofdkussen uit toovert hij een pakje piraten te voorschijn, waaruit hij met gracieuze gastheer-manuaal presenteert, en het tweetal Hollanders kent te goed de Oostersche opvattingen om te weigeren. Dat zou een belediging zijn, die zeer kwalijk genomen wordt.

Het zielige oude Chineesje, zijn droeve oogen, diep weggedoken in de zwarte kassen, als lichtjes in het loodgrauwe gezicht, blijft met een matten glimlach liggen in den hoek van het vertrekje, naast de kachel met den gebarsten pot, en de omgekeerde zeepkist met vuile emaille borden, die als tafel fungeert.

„Chiem Kou heel ziek,” licht Liem Chi verontschuldiggend toe, nu de gids van zoeven zich bescheiden op de trap teruggetrokken heeft.

In het gebroken Engelsch lukt het gesprek zoo'n beetje.

Het voornaamste weet Liem Chi zelfs in het Nederlandsch wel duidelijk te maken. En hij krijgt zijn bonnetjes voor „rice and pork”. — die hij met een herhaald „tank you” en diepe buigingen incasseert.

Met zijn slanke smalle handen om den gebarsten pot van de kachel, demonstreert hij echter de onvolledigheid van deze gaven.

„No coal, no cook can!” („Geen kolen, dan ik niet koken kan”) en „Chiem Kou heel ziek, heel koud!”

„Nou dan zul je kolen hebben ook!” beslist meneer Bos. „Weet je nu, van wien je dit allemaal hebt? Van den Grooten Heer daarboven!”

Liem Chi knikt begrijpend, wijst naar de pannen met de uitstekende stroodokken, en vouwt zijn handen in bidgebaar.

Hij weet het heel goed. Hij heeft meer bezoek van de rijst en spekbrigade gehad.

„Kun je lezen?” vraagt meneer Bos, terwijl hij een kleurige Evangelie-uitgave in het Chineesch uit zijn zak opdiept.

Liem Chi schudt treurig het hoofd.

„No read! No!”

„Nou, dan heb ik hier wat voor je, een mooie plaat!”

Begeerig grijpt Liem Chi de felgekleurde voorstelling van den terugkeer van den verloren zoon, en volijverig loopt hij naar den schuinen beschothand, waar een fantastische kleurenprent van een gevecht tusschen Chineezers en Japanneezers hangt, die nu een punaise missen moet, en broederlijk naast den verloren zoon komt te hangen.

„Here! Mooi!” roept hij verheugd uit, op een afstand het resultaat bewonderend, terwijl het oude mannetje van het bed af zich wat probeert op te richten, om er ook wat van te zien.

„Listen, I will tell you,” („Luister, ik wil je wat vertellen,”) zegt meneer Bos. „This is the Lord, that gives you rice and pork,” („Dit is de Heer, die je rijst en spek

geeft,") wijzend op de patriarchale vaderfiguur. „And this is you and me, and he, all of us his sons, sinners, gone far away. But he is waiting for us, and receives us with joy. Yav understand?“ („En dit ben jij en ik, en wij allemaal, zijn zonen, zondaren, zijn ver weg gegaan. Maar Hij wacht op ons en ontvangt ons met vreugde. Begrijp je?“)

„Yes, yes,“ knikt Liem Chi, weer wijzend naar boven.

„Je moet vanavond naar de „Foek Yam Tong“ komen, je weet het wel, de blijde boodschap-zaal in de Delistraat, jij en al je vrienden. Daar is feest. En daar vertelt „Yesoe pak,“ de evangelieman, veel méér; hoe je gelukkig kunt worden en rijk. Dat zal heel mooi zijn.

„Kom je ook?“

Liem Chi knikt zeer overtuigd. „Yes, yes, will come there. Foek Yam Tong, yes!“

Beleefd houdt hij de deur, die anders uit zichzelf weer dicht valt, open.

Behoedzaam daalt het tweetal het wankel kippetrapje af, langs de spijkers met hoeden en kleurige trommels.

„Mang mang han“ roept Liem Chi hen nog na. De beleefdheidsformule voor zeer gewaardeerde gasten. „Loop toch niet te snel. Verlaat mijn woning niet te spoedig!“

Beneden wacht het pientere Chineesje, de vrijwillige gids. Hij weet nog meer arme, zieke mannetjes. Nog meer adressen voor rijst en spek.

* * *

De Blijde boodschapszaal, met de Chineesche letters „Foek Yam Tong“ op de groote ruit, die weleer café-bezoekers uitzicht verleende, is feestelijk vol.

Er zijn velen gekomen — Pindachineesjes van de vlierin-

gen, stokers uit de boarding-houses die voor één avond hun ma-yong spel in den steek gelaten hebben, andere Chineezers van de groote vaart, deels met hun vrouwen of vriendinnen, en allen zitten opgewekt om den grooten kerstboom met zijn vele lichtjes.

Het zaaltje ziet er feestelijk uit. Kinderen van de slöjd-cursus, drukke halfbloedjes, die hier vanmiddag bijeen waren, hebben papieren guirlandes mogen spannen, en de wanden zijn versierd met de mooiste producten van hun zaag- en teekenwerk.

Op de tapkast, eenig overblijfsel van de vroegere Chinezenkroeg staan de witte kopjes veelbelovend gerij. Yesopak, de Evangelie-man, of „Jezusoom” zooals zijn Chineesche eeretitel, letterlijk vertaald, luidt, is aan 't woord.

Moeizaam houdt hij zijn lang en degelijk voorbereide toespraak in het kantonnesch. Hij worstelt met de taal, maar ook met de moeilijkheid om voor Oostersche luisteraars het wonderlijk Kerstgebeuren begrijpelijk te maken.

Het verhaal van God, die Zijn eigen Zoon naar de aarde gezonden heeft, om onze schulden te betalen.

God, de almachtige, en Zijn Zoon, de groote boarding-masters, bij wie wij allen wonen, en diep, diep in de schuld staan; in Zijn rekeningboek staan lange lijsten van onze schulden, van iederen dag die wij oud zijn.

Want Hij is meester over alles. Alles hier op aarde is van Hem.

En nu het wonder! Een Boardingmaster die zelf, vrijwillig, omdat Hij ons lief heeft, een streep wil halen door al die onbetaalde rekeningen, en de bladzijden van onze schuld, uit Zijn groote boek wil scheuren!

Het beeld pakt de hoorders.